

ANDREAS PETRESCU

LOVITURĂ DE TEATRU

Trei piese:

*Mă mut la mama
Mă mut la... tata?
Căsătorie în trei*

CUPRINS

- 5 CINE ESTE AUTORUL ACESTEI CĂRȚI?
- 7 CUVÂNT ÎNAINTE
- 10 MĂ MUT LA MAMA
- 65 MĂ MUT LA... TATA?
- 125 CĂSĂTORIE ÎN TREI

CUVÂNT ÎNAINTE

Întotdeauna m-am întrebat la ce folosește prefața unei cărți. Am încercat mereu să o citesc și am sfârșit sărind peste ea întotdeauna. Ori voiam să ajung repede la sensul cărții, ori mi se părea că este absolut inutilă. Câteva pagini, înainte de cartea efectivă, menite doar să sporească numărul foilor pe care le am de citit. Un fel de „hai să fac ceva să fie cartea mai groasă”.

Astăzi am înțeles la ce folosește un „cuvânt înainte”. E un loc în care poți să mulțumești. Cui? E o întrebare bună. E ca la Oscar. Iei un premiu important și știi că trebuie să fii recunoscător celor care te-au ajutat să ajungi în situația asta extraordinară. Pentru că, indiferent de ce ar spune cineva, nu ai cum să ajungi singur nicăieri. Cineva îți deschide cel puțin o poartă. Cât de mică.

MĂ MUT LA MAMA a apărut într-o după-amiază. Să fi fost pe la ora 12. Eram angajat în Televiziunea Română pe vremea aceea. Călcam o cămașă, mă uitam la un film și mă gândeam la ale mele. Acțiunea filmului m-a furat la un moment dat, am lăsat cămașa, am anunțat că nu mai pot ajunge la televiziune și am început să simt lucruri. S-a terminat filmul, m-am așezat la calculator și a început aventura asta minunată. În câteva ore am scris o mare parte din ceea ce urma să devină o piesă de succes. Un succes pe care nu l-am urmărit și la care nu m-am așteptat nicio secundă.

De aceea, primul mulțumesc merge către Dumnezeu, care a avut grijă să apară mama și mama ei și mama aces-

MĂ MUT LA MAMA

Personaje:

Mama – Adriana Popa

Fiul 1 – Andrei Popa

Fiul 2 – Gabriel Popa

Actul 1

Camera de zi. Mobila simplă. Decorul arată o casă în care se zugrăvește. Totul este acoperit de ziare. Doar masa este aranjată frumos, cu lumânări, atmosfera romantică. Mama este îmbrăcată sexy, deși este trecută de 50 de ani.

Sună telefonul.

Mama: Alo? Da! Bună, piso! Ce faci? La ora asta? Vrei să vii la mine la ora asta? Nu ești prea bătrân pentru vizite nocturne? Te aștept. Închiriază și tu o casetă. Un film, ceva. Ceva sexy, să ne jucăm... Auzi? Am luat niște frișcă... Ei, lasă, poate de data asta reușești. Te mai ajut și eu... Stai un pic, am un apel în așteptare. (umblă la telefon, încearcă să schimbe linia de apel) Alo? ALO? Cine-i la telefon? A, tot tu ești? Da' cum mă suni pe două linii? Nu? Stai să mai încerc o dată. (încearcă din nou) Alo? A, tot tu? Nu mă descurc cu telefonul ăsta. Mai stai un pic. (încearcă și de data asta reușește) Alo? Ce faci, Andrei? Da, iubitul mamei, te aud. Eu? Ce să fac?... Croșetam ceva. Nu am niciun program, la vârsta mea ce program să mai am? Vii pe la mine? În seara asta? Ei... ba da... cum să nu mă bucur? Abia aștept, sincer... Dar, totuși, zic, n-ai vrea să vii mâine? Nu? A, bine, e-n regulă..Pe la cât ajungi? Bine, te aștept. Te pup. (schimbă linia) Alo! Scuze, era fiul meu, nu știu ce vrea, dar vine pe la mine în seara asta. Nu

Libris RO
Respectiv pentru un anumit cântec

știu ce naiba l-a apucat... Va trebui să amânăm, pisei. Ne jucăm altădată. Păcat de frișca aia... Alo! A, tot tu ești? Scuze, dragule, credeam că... știi... hai, măi Andrei, glumeam... ce naiba... Te aștept. Te pupă mama... (Închide telefonul). Ce mă enervează telefoanele astea moderne.

Sună la ușă.

Mama: Da, da, vin imediat!

Deschide ușa. Intră Gabriel.

Gabriel: Ce faci, mami? Mi-a fost dor de tine.

Mama: (repede, ținându-l la ușă) Și mie, ce e cu tine pe aici?

Gabriel: Ce să fie? Voiam să te văd.

Mama: Ai probleme?

Gabriel: Nu.

Mama: S-a întâmplat ceva cu Cristina? Copiii sunt bine?

Gabriel: Da, sunt foarte bine, voiam doar să te văd.

Mama: Ne-am văzut. Nu m-ai văzut dimineața? Sigur ai pățit ceva.

Gabriel: Nu am pățit nimic. Am vrut doar să te mai văd o dată.

Mama: M-a sunat și fratele tău mai devreme. Vrea să vină și el pe aici. Mănânci ceva?

Gabriel: Nu îmi e foame. Când vine?

Mama: În seara asta. Avea o voce ciudată.

Gabriel: E supărat. Știi doar că se ceartă tot timpul cu Cristina.

Mama: Cu nevastă-ta? Ce are cu ea?

Gabriel: Nu, mama, cu Cristina lui.

Mama: Aha. Eh, asta e. Nici mie nu mi-a fost ușor cât trăia tatăl vostru. Oamenii vin și pleacă. O iubește?

Gabriel: Sunt căsătoriți de 5 ani.

Mama: Asta înseamnă da sau nu?

Gabriel: Cred că da... sau nu... Habar n-am. Știi că nu ne vedem prea des.

Mama: Da, știi. Sunteți mari. Faceți ce vreți.

Gabriel: Mami, eu ți-am spus vreodată că te iubesc?

Mama: Da, când era normal să îmi spui. La 3 ani.

Gabriel: Și acum nu e normal?

Mama: La 33?

Gabriel: Da.

Mama: Ba da, iubitul lu' mama. Și mămica te iubește mult de tot. Vrei un ceiuț?

Gabriel: Da, că mă doare un pic burtica.

Mama: Atunci fugi acasă să îți faci soțioara ta.

Gabriel: Tu de ce nu vrei să îmi faci?

Mama: Pentru că nu mai am ceai.

Gabriel: Atunci de ce m-ai întrebat?

Mama: Ca să vezi că îmi pasă.

Sună telefonul.

Mama: Da! Nu! Da! Nu! Nu! Nu! Da! O, da... .. da, DA...
Măi târziu. Sunt ocupată. Poftim? În rochia maro, de
ce? Nu pot. E fiul meu la mine! Hai că mai vorbim.
Sigur că da. Vă pup, pe toate cele bune!!!

Gabriel: Cine era?

Mama: O... greșeală!

Gabriel: Mami, cine era, întreb!?!

Mama: Un vecin.

Gabriel: Ce voia cu rochia ta?

Mama: Să o modifice. E croitor. Și? Te grăbești, nu?

Gabriel: Nu. Nu am treabă acum.

Mama: Poate Cristina nu știe pe unde ești.

Gabriel: Ba da, i-am spus că vin la tine.

Mama: Ar trebui să mergi să te odihnești, mâine ai o zi
întregă de muncă.

Gabriel: E sâmbătă.

Mama: Și eu ce vină am?

Gabriel: Poftim?

Mama: Nimic. Mi-am adus aminte de un vers. Mă
chinuiam de 3 zile. „Și eu ce vină am, că nu mai știi
ce ai mâncat”.

Gabriel: Ce e asta? Un cântec?

Mama: Probabil.

Gabriel: Mă rog. Și? Ce mai faci? Cum o mai duci? Ai
nevoie de ceva?

Mama: Da, mama. Am mare nevoie... de liniște.

Gabriel: Eu am ... probleme la serviciu.

Mama: Aha.

(Pauză.)

Gabriel: Nu mă întrebi ce probleme am?

Mama: Nu vreau să te trag de limbă, dragule.

Gabriel: Poți să mă întrebi, nu e nicio problemă.

Mama: Bine.

Gabriel: Deci? Ai o întrebare?

Mama: Am mai multe, dar nu vreau să știu ce nu vrei să
îmi spui.

Gabriel: Ți-am spus deja: am ceva probleme pe la serviciu.

Mama: Da, mi-ai spus.

Gabriel: Mama, tu ai treabă?

Mama: Eu? Da' de unde! Ce te face să crezi asta?

Sună telefonul.

Mama: Alo! Da! Ți-am zis că nu am timp, ghiocel. (își dă
seama că o aude Gabriel) aaa... domnule Ghiocel.
Mâine, săptămâna viitoare, am copii de îngrijit.
(închide)

Gabriel: Tot croitorul?

Mama: Da, vine la probă. Hai că te conduc.

*(Mama iese pe holul blocului. Gabriel rămâne în
cameră.)*

Gabriel: Mama! Mamăăăă!

Mama: (de afară): Haide, dragă că vine liftul!!!!

Gabriel: Auzi? Tu știi că nepoțica ta a arătat cu degețelul
spre televizor astăzi și a spus „tati”?

Mama: (revine în cameră) Ce emisiune era?

Gabriel: Contează?

Mama: Întreb și eu, ce sari așa?

Gabriel: Asta m-a făcut să mă gândesc.

Mama: Și eu care încerc asta cu tine de când te-ai născut.

Gabriel: Vorbesc serios. Ce fac dacă mă înșală Cristina?

Mama: Înseamnă că trebuie să mai pui un tacâm în plus la masă.

Gabriel: Mama, eu vorbesc serios.

Mama: Fetița ta a arătat cu degetul spre un prezentator, a spus tati și asta înseamnă că te înșală nevastă-ta?

Gabriel: Asta am spus eu? Am spus că, dacă mă înșală, eu ce fac?

Intră Andrei. Are bagaje în mână. O sticlă de vin în alta. E ușor amețit.

Andrei: Mama!

Mama: Mama ce m-ai speriat! Cum ai urcat?

Andrei: Pe scări, că a blocat un cretin liftul pe etaj.

Mama: Cum ai intrat?

Andrei: Păi e ușa deschisă de perete.

Mama: Și intri așa? Nu suni?

Andrei: (dă să iasă) Păi, ce fac... sun? Dacă am cheie...

Mama: Ai și tu cheie?

Gabriel: Salut!

Andrei: Salut! Nu mă îmbrățișezi?

Gabriel: Cum să nu? Imediat. Chiar asta mă gândeam. Să te îmbrățișez.

Andrei: Nu tu, fraiere, mama.

Mama: Dar ce e cu bagajele astea? Pleci în excursie?

Andrei: Da. Adică am venit în excursie. Adică o să plec, dar momentan mai stau un pic.

Mama: Bun, și ai trecut pe aici pentru că... ?

Andrei: Pentru că vreau să îți spun ceva.

Mama: Hai mamă, spune, nu ne mai ține așa, că poate mai avem și noi treabă!

Andrei: Nu ți-am zis?

Gabriel: Nu ne-ai zis, frate, că sunt și eu aici. Te ascultam cu atenție. Deci?

Andrei: (ezită) M-am înscris la doctorat...

Gabriel: Mama, se poate să te înscrii la doctorat dacă ai doar liceul?

Mama: Terminați cu prostiile, mamă!

Andrei: Ce, mamă, doctoratul e o prostie?

Mama: Nu, la Gabriel mă refeream.

Andrei: Eu ți-am spus că pe el trebuia să îl fi avortat.

Gabriel: Ai grijă că te rup cu bătaia.

Mama: Terminați! Zi cu doctoratul ăla.

Gabriel: Da, frate, ia zi, care e tema de cercetare?

Andrei: Tema de cercetare este... (mică pauză) Tu nu ai treabă la tine acasă?

Gabriel: Aha! Deci nu ai nicio temă. Ți-am zis, mamă, că minte?

Andrei: Nu mint mama, dar nu pot să zic așa... (arată spre Gabriel)

Mama: Hai, dragă, zi așa cum e, că suntem toți o familie, ăștia suntem, ce să facem acum..

Andrei: Bine, uite... La mine se zugrăvește. Unde să mai respect stau? oameni și cărți

Gabriel: Auzi, dar tu te-ai uitat un pic cu atenție?

Andrei: E, ce-i? Ți-ai ras mustața.

Gabriel: Nu asta. Te-ai uitat prin casă? Ai observat că și aici se zugrăvește?

Andrei: A, acum văd. Ce chestie. Dar nu e așa mult praf ca la mine.

Gabriel: Și Cristina cum se descurcă?

Andrei: Păi ce, are probleme Cristina?

Mama: (spre Gabriel) Știam eu că e ceva și nu-mi zici. Ce probleme are Cristina?

Gabriel: Nu a mea mamă, a lui. A mea e bine.

Andrei: Nu e adevărat.

Gabriel: Ai ceva cu Cristina?

Andrei: Păi asta e, că nu mai am nimic cu ea.

Gabriel: Ia uite, mamă, se ia de Cristina.

Mama: Păi nu e, mamă, iubita lui?

Gabriel: Nu de iubita lui vorbesc, mamă, de nevasta mea.

Mama: Noi de care Cristina vorbim acum?

Gabriel & Andrei: A mea!

Mama: Nu știu cum ați făcut voi de ați luat de nevastă două femei cu același nume. Mai bine găseați una singură și o împărțeați. Și așa nu stați niciunul prea mult pe acasă.

Andrei: DECI! Am hotărât să renunț la apartamentul meu.

Gabriel: Poftim?

Andrei: Am o veste pentru voi. Una mare de tot. Trebuie să sărbătorim! Mă mut înapoi aici.

Mama: (strigă) Nu! (spre Gabriel) Ia formează-mi numărul Cristinei că vorbesc eu cu ea, oamenii se mai ceartă, stai liniștit, Andrei mamă, că se rezolvă...

Andrei: Mama, nu e cazul. Are pe altcineva. Săptămâna trecută când am venit acasă era cu o colegă.

Mama: Ai înnebunit? Asta e motiv să vă despărțiți? Vorbeau și ele ca fetele.

Andrei: Vorbeau ca fetele în pat, mamă?

Mama: În pat. Unde vrei, în lift? Nu știi tu cum sunt femeile?

Andrei: DA? Surpriză: Erau... ?

Gabriel: Betel!

Andrei: Nu. Erau...

Gabriel: Drogate!

Andrei: Nu. Erau dezbrăcate.

Moment de liniște. Mama se ridică și merge în bucatărie.

Mama: Mă duc să mai aduc un pahar.

Gabriel: WOW! Mai tare. Și tu ce ai făcut?

Andrei: Tu ce ai fi făcut în locul meu?

Gabriel: Mă gândeam: să mă supăr, să nu mă supăr, și cred că m-aș fi bucurat. Tu-ți dai seama? Visul meu s-ar fi împlinit...

Andrei: Da? Te bucurai? Am și eu un vis. Cu o femeie și cu încă un bărbat.

Gabriel: Super!

Respect pentru oameni și cărți

Andrei: Da. Când ți-oi găsi și tu nevasta cu unu în pat, să mă suni să vin repede să mi se împlinescă și mie visul.

Gabriel: Gata, frate! Adică... ?

Sună telefonul. Mama vine repede din bucătărie și răspunde

Mama (la telefon): Alo! Da. Nu sunt singură Stai așa că trebuie să îți spun ceva foarte important. Băieți, eu merg... să mă uit în șifonier de un material pentru o rochie... (iese)

Gabriel: E croitorul. Își face o rochie cred. Mereu a vrut să fie modernă.

Andrei: Am senzația că nu se bucura că am venit. Când ai venit tu s-a bucurat?

Gabriel: Frate, da. Când am venit eu, chiar s-a bucurat.

Andrei: Întotdeauna te-a iubit pe tine mai mult. Ia zi, cum faci să te înțelegi bine cu ea?

Gabriel: Nu fac nimic. Întotdeauna ne-am înțeles bine. Uite, i-am cumpărat un telefon mobil.

Andrei: I-ai luat un telefon mobil? Tu nu știi că habar nu are de tehnica modernă? Am sunat-o mai devreme, am vorbit 5 minute și nu am înțeles nimic. Zicea că are frișcă... îți face tort, mă?

Gabriel: Tu o subestimezi. Mămica se descurcă.

Andrei: Mămica? Nu ești cam mare să îi mai spui mămica?

Gabriel: Ce să spun! Tu nu ești prea mare să te muți cu părinții? Pe bune, chiar vrei să te muți aici?

Andrei: Da, vreau să descopăr ce nu a mers bine când eram mic.

Gabriel: Adică?

Andrei: Vreau să știu de ce te iubește mai mult pe tine.

Gabriel: Hai că aberezi. Mai bine te-ai muta cu altă femeie.

Andrei: Nu îmi mai trebuie nicio femeie. O am pe mama mea.

Gabriel: Adică? Mama nu e femeie. Mama e mama. Ziceam de una pe care să o... iubești. Să faci copii.

Andrei: Nu, în niciun caz. M-aș însura dacă aș fi un mare prost. Dacă aș fi și mai prost aș face și copii. Eu vreau doar să zbor din floare în floare. Vreau să îmi împrăștii sămânța.

Gabriel: Așa zi, frățioare. Nu te duci tu până afară să îți împrăștii sămânța prin grădină? Acum serios. O să rădă toată lumea de tine. O să spună că ești retardat.

Andrei: Crezi? Am uitat că numai tu ai voie să stai după fusta lu' mămica.

Gabriel: Eu? Care dintre noi doi e mai independent?

Andrei: Eu pentru că am plecat de acasă la 26 de ani și m-am mutat singur cu prietena mea.

Gabriel: Ba eu pentru că am plecat de acasă la 25 de ani și 9 luni, și am un serviciu stabil și am o casă cu nevastă și doi copii.

Andrei: Pentru că tu ai vrut să ai copii.

Gabriel: Păi da!

Andrei: Și ai vrut să ai copii pentru că ești un mare prost.

Gabriel: Păi da!... Păi nu! Nu mă enerva, că nu știu ce fac.